

Sygn. akt III CSK 83/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko J. P. i X. Y.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 18 czerwca 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. przyznaje adw. P. G. od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w K.) kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) zwiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwany w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 18 czerwca 2013 r. oddalającego apelację pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 24 września 2012 r., którym Sąd Rejonowy utrzymał w mocy nakaz zapłaty tego Sądu z dnia 13 grudnia 2011 r., nakazujący pozwany, aby solidarnie zapłacili powodowi kwotę 54 605,08 zł z odsetkami i kosztami postępowania, pozwani – powołując się na podstawę określoną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. – wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Twierdzili, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. W szczególności „...zasadnym jest przedstawienie stanowiska Sądu Najwyższego w kwestii transparentności materiału dowodowego w sprawach związanych z dochodzeniem „bankowych” wierzytelności, w których automatyzm i założenia

istnienia konkretnej wierzytelności wpływają negatywnie na pewność obrotu, a właściwe rozwiązania nie musiałyby w żaden sposób obciążać stron transakcji...”.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczyli przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Skarżący nie zadośćuczynili tym wymaganiom, gdyż ograniczyli się jedynie do ogólnikowego zasygnalizowania zagadnienia prawnego, co – oczywiście – nie może być uznane za wystarczające.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżących przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. ani brana pod rozważę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zgodnie z § 19 w związku z § 6 pkt 6,

§ 13 ust. 4 pkt 2 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 461) Sąd Najwyższy przyznał adw. P.G. od Skarbu Państwa koszty pomocy prawnej udzielonej pozwanym w postępowaniu kasacyjnym.

[aw]